

Eliška a ztracená hvězda

Vánoční pohádka napsaná jen pro Elišku

Pro Elišku

k Vánocům 2026
s láskou od maminky a tatínka

Hlavní hrdinka: Eliška, 6 let
Má ráda: lišky, sáňkování a kakao
Vzhled: hnědé copánky, červená čepice, zelený kabátek

Byl jednou jeden zasněžený prosincový den. V malém domku na kraji vesnice bydlela šestiletá **Eliška**. Měla dva hnědé copánky, červenou čepici s bambulí a ze všeho nejraději měla lišky, sáňkování a hrnek teplého kakaa.

Na Štědrý den ráno se Eliška probudila dřív než sluníčko. Po špičkách seběhla do obýváku, aby se podívala na stromeček – a najednou se zarazila.

VZOR

Na špičce stromečku chyběla zlatá hvězda! Ta, která každý rok svítila nejkrásněji ze všech ozdob.

„Kde jen může být?“ zašeptala Eliška. Kočka Micka jen zamžourala z křesla, jako by říkala: „Já to nebyla.“

Eliška se rychle oblékla: zelený kabátek, žlutou šálu, palčáky a samozřejmě červenou čepici.

Za oknem se na sněhu něco zalesklo. Drobounké zlaté jiskřičky vedly od zahrádky až k lesu.

„To bude stopa," usmála se Eliška. „Hvězdy přece nezmizí jen tak."

VZOR

U branky na ni čekala malá liška s kožíškem barvy pomeranče. „Ahoj, Eliško," řekla tichým hlasem. „Jmenuji se Jiskřička. V noci jsem viděla, jak hvězdu odnesl vítr. Pomůžeš mi ji najít?"

Eliška nemohla uvěřit, že s ní mluví opravdová liška – její nejoblíbenější zvíře na celém světě.

VZOR

Jiskry vedly vysoko na kopec. „Dolů to bude nejrychlejší!“ zavolala Eliška a vytáhla své dřevěné sáňky.

Liška si sedla dopředu, Eliška se odrazila – a už svištěly mezi smrčky! Sníh jim létal kolem uší a smály se tak nahlas, že se probudil i starý puštík.

Pod kopcem se les ztišil. Začalo se stmívat a mezi stromy bylo vidět jen slabounké zlaté světýlko.

„Slyšíš to?“ zeptala se Jiskřička. Ze sněhu se ozýval tenký, smutný hlásek: „Chci domů… Bez stromečku nemůžu svítit.“

Eliška se zhluboka nadechla. Trochu se bála, ale věděla, že hvězdička potřebuje pomoc.

VZOR

Opatrně odhrnula sníh a vytáhla malou hvězdu. Byla studená a svítila jen trošičku. Kolem se shromáždila lesní zvířátka – ježek, veverka i srnka.

„Hvězdy svítí, když je má někdo rád," řekla moudře srnka. Eliška na hvězdičku dýchla: „Mám tě ráda. Půjdeš s námi domů?" A hvězdička se rozzářila jako malé sluníčko.

Cestou zpátky svítila hvězda celé výpravě na cestu. Zvířátka doprovodila Elišku až na kraj lesa a Jiskřička ji šťouchla čumáčkem do dlaně.

„Děkuju, Eliško. Jsi ta nejstatečnější holčička, jakou znám.“

Doma už voněla vanilka a cukroví a maminka s tatínkem vyhlíželi z okna.

VZOR

Eliška si stoupla na stoličku a posadila hvězdu na špičku stromečku. V tu chvíli se celý obývák rozzářil zlatým světlem.

Maminka s tatínkem tleskali a za zamrzlým oknem se usmívala malá liška. Ten večer zvonil zvoneček o něco veseleji než jindy – a Eliška věděla proč.

A jestli se o Štědrém večeru podíváte na špičku svého stromečku, možná uvidíte, jak na vás hvězdička mrkne.

Zazvonil zvonec

a pohádky je konec.

Vzorová ukázka · smyšlená postava · text a ilustrace vytvořeny s pomocí umělé inteligence (AI) a ručně zkontrolovány.
Pohádka na míru · darky.jpui.cz · info@jpui.cz
Jan Pončík, IČO 76572871